

янитѣ войски въ колоніитѣ въ мирно врѣме противорѣчало на конституція. Градскіитѣ магистръ ся отказалъ да даде билети за кжпята. Останало да намѣстжтъ войската само въ правителствъ въ веннитѣ зданія, мѣнастина намѣстили ги въ салонътъ на съвѣтътъ, въ салонътъ на събраніето въ сгаитѣ на еждилището, на общественнитѣ расходи. Стоеніето на войницитѣ възмутявало пуританитѣ (най-строгитѣ презвитеріанци) и ги довеждало до отчаяніе. Отпрѣди тихійтъ и спокойнійтъ градъ, сега грѣмналъ отъ звуковетѣ на свиркитѣ и тжпанитѣ даже и въ праздницитѣ. Пуританитѣ наистина мълчали; общественното спокойствіе не било отъ никого разбъркано, но злобата закипяла въ сърцата на колониститѣ и останало вече малко да даджтъ на събитіята печаленъ край и да дойджтъ къмъ сѣтнини, които до тогава все още ся стараяхж да прѣдвиджтъ.

Но Американцитѣ ся крѣпели и държели съ осторжността на истинно зрѣлъ народъ. Като не си позволявали нищо таково, което можеше да даде на министерството право да ги обвини въ дѣятелно противудѣйствие на правителството; тѣ съ търпѣливо мжжество на притѣснени ся рѣшили да поразжтъ Англичанитѣ въ най-болното имъ мѣсто. »Не ній зависимъ отъ Англія, а тя зависи отъ насъ, защото търговіята ѳ ся държи само отъ насъ.« И отъ послѣ Американцитѣ ся отказали отъ чайтъ, отъ Англійскитѣ ржкодѣлически произведения. Такъвъ фактъ отъ страната на Американцитѣ ся повтори и на европейскійтъ материкъ; но разликата е само тѣзи, че Европа никога не е притежавала спокойствіето на Американцитѣ.

Въ противоположность на американското спокойствіе, Англичанитѣ постжпвали все съ по-голѣмо упорство на разяреното си самолюбіе, изгубили въ гнѣвътъ си всякакво чувство на справедливостта. На Англичанитѣ твърдѣ ся искало да накажжтъ виновницитѣ, защото, спорѣдъ общепріетото мнѣніе, въ Америка, всичко било тихо и спокойно, ако да нѣмало, за нещастіе на Англичанитѣ двѣ три распалени глави, които били единственната причина за непокорността на колониститѣ. По мнѣніето на министерството, виновници на всичко сж били—Отисъ, Кешниль, Самуель, Адамсъ и още 16 души. Венчетѣ тѣзи размирници мисляло ся да ги прѣдаджтъ на сждъ. А понеже не